

คำนำสำนักพิมพ์

วัยหนุ่มสาวในเวลาที่เพิ่งจบการศึกษานับเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดช่วงหนึ่งของชีวิต หลังจากที่มีแต่ความสนุกสนานรื่นรมย์ก็ต้องเริ่มแบกรับภาระหน้าที่ความรับผิดชอบ ที่สำคัญ วัยนี้เป็นวัยที่มีความใฝ่ฝันทะเยอทะยาน มีความมุ่งมั่นกระตือรือร้นในการสร้างเป้าหมายให้กับชีวิต สร้างความสำเร็จในหน้าที่การงาน สร้างฐานะ และแสวงหาเส้นทางของตนเองในแง่มุมต่างๆ

เรื่องราวของเจ็จเจียน เจ็จซิ่น และผองเพื่อนใน *รักนี้ต้องเป็นเธอ* ก็อยู่ในวัยหนุ่มสาวที่เริ่มสร้างเนื้อสร้างตัว วัลลองผิดลองถูก จากความรักและมิตรภาพที่บริสุทธิ์ในวัยนักศึกษา เมื่อเข้าสู่ชีวิตการทำงานก็เริ่มเปลี่ยนไป เมื่อเข้าใจผิดกันก็ต้องให้อภัยกัน เมื่อเกิดปัญหาหรืออุปสรรคก็ต้องให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สุดท้ายก็จะผ่านพ้นไปด้วยดี

หวังว่าคุณผู้อ่านจะอิมเมมไปกับชีวิตของตัวละครที่โลดแล่นใน *รักนี้ต้องเป็นเธอ* นะคะ

สำนักพิมพ์อรุณ
กุมภาพันธ์ 2563

เจี๊ยะเจี้ยนค่อยๆเปิดกล่องใส่แหวน
แล้วจ้องเจี๊ยะซันด้วยความรู้สึกลึกซึ้ง

ถามว่า

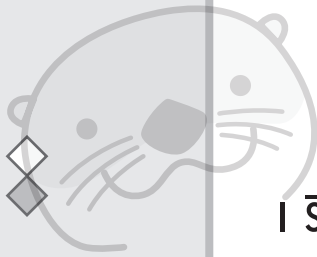
“เจี๊ยะซัน เธอยินดีจะไปกับฉันมั๊ย”

ทันใดนั้นห้องจัดเลี้ยงขนาดใหญ่

ก็เวียบกริบ

ทุกคนรอคำตอบของเจ้าสาว

ทดลองอ่าน

ภาค 1

เริ่มต้นธุรกิจ

1 ไม่ต่อยติไม่รู้จักกัน (1)

ฟู...

สองทุ่มแล้ว

เจิ้งเจียนมองเวลาแล้วส่งสายตา “ลาก่อน” ก่อนปิดคอมพิวเตอร์
สิ้นสุดการบริการลูกค้าของวันนี้

เจิ้งเจียนเพิ่งลาออกจากการฝึกงานที่มหาวิทยาลัยแนะนำให้ เขาได้รับการ
การสอนว่าทุกวินาทีในชีวิตของความเป็นมนุษย์จำเป็นต้องคิดหาเส้นทางที่
ตัวเองต้องการ สำหรับนักศึกษาที่เพิ่งสำเร็จการศึกษามีเพียงสองสถานการณ์
เท่านั้นที่จะนำไปสู่การเป็นเจ้าของธุรกิจคือ หนึ่ง ไม่มีงานที่เหมาะสม สอง
มีงานที่เหมาะสม แต่กลับไม่อยากทำ

แต่ไม่ว่าจะเลือกหนทางไหนก็เห็นได้ชัดว่าล้วนทำให้คนไม่พอใจ เมื่อ
นึกถึงความขยันขันแข็งที่ทำงานมาทั้งคืนในตอนแรก จนเกือบเหมือนโคบี
ไบรอันต์¹ ที่ชื่นชม “ห้องฟ้าตอนตีสี่” มันทำให้คนหงุดหงิดเมื่อความพยายาม
ไม่แปรผันตรงกับผลลัพธ์ที่จะได้

แต่จะทำยังไงได้ล่ะ

เขาสะบัดหัวไปมา ลูกชิ้นยึดเส้นยึดสายเพื่อขจัดความเหนียวล้าของ
ภาระงานที่แบกรับหนักเกินไปในแต่ละวันตั้งแต่เช้าจรดเย็น เจิ้งเจียนถึงรู้สึก
ว่าสมองที่ตื้อตันค่อยแจ่มชัดขึ้นมาไม่น้อย ร่างกายรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น

ทันใดนั้นเสียงมือถือดังขึ้น

¹ นักบาสเกตบอล ลักดัมมอสแอนเจลีส เลเกอร์ส เสียชีวิตเมื่อพ.ศ. 2563

“อดอยากเป็นปลาที่ดื่มน้ำไม่ได้ แหกกว่ายทวนกระแสน้ำตามลำพัง จนถึงที่สุด เมื่อครั้งเยาว์วัยเคยเชื่อมั่นในคำสาบานอย่างจริงจัง จะดำดิ่งสู่ก้นทะเลลึกเงียบ ๆ...”

เสียงที่เป็นเอกลักษณ์และมีเสน่ห์ของนาอิง² ดังออกมาพร้อมกับการสั่นของมือถือ ทำให้เจิ้งเจียนที่เพิ่งรินน้ำและนั่งใคร่ครวญถึงชีวิตคนเราอยู่ข้างหน้าต่างได้สติกลับคืนมา

เมื่อหยิบมือถือออกมา ใบหน้ารูปไข่ที่สะอาดก็ปรากฏขึ้นที่หน้าจอพร้อมกับชื่อเล่นที่ถูกใครบางคนเปลี่ยนเป็นสามคำว่า... “สุดที่รัก” ส่องแสงกะพริบไม่หยุดด้วยฟังก์ชันพิเศษ

ภาพถ่ายครึ่งตัวที่คุ้นเคยและคำอธิบายประกอบที่คุ้นเคย

เจิ้งเจียนหัวเราะ นิ้วชี้เลื่อนปุ่มตอบรับสีเขียว เฟ็งเอามือถือแนบหู เสียงไพเราะ แต่...เออ เสียงที่ค่อนข้างมีเสน่ห์ก็ดังมาตามสาย

“คุณเจิ้งเจียนผู้เงี้ยวและน่ารัก ขอเรียนถามว่าคุณทำงานเสร็จหรือยังคะ”

เจิ้งเจียนรู้สึกว่าการเหนื่อยล้าสลายไปโดยพลัน ยิ้มอย่างโจ่งม ก่อนตอบด้วยท่าทางที่ราวกับถูกคนทรยศ แต่ก็ยังยินดีจะไปช่วยคนอื่นนับเงินว่า “เพิ่งเสร็จ มีเรื่องอะไรเธอ”

“นายถามฉันว่ามีเรื่องอะไรฉันเธอ” เสียงอ่อนโยนอ่อนหวานดังก้องอยู่ในหู

เจิ้งเจียนรู้สึกว่าย่ำแย่แล้ว แล้วก็เป็นอย่างที่คาดไว้ วินาทีต่อมาน้ำเสียงจากปลายสายก็เปลี่ยนไปทันใด “หะ! ฉันรู้อยู่แล้วว่านายจะต้องจำไม่ได้ว่าวันนี้เป็นวันอะไร ตอนนี้เป็นฤดูเหนียง³ จะให้โอกาสนายแก้ตัว...”

เจิ้งเจียนรีบพยักหน้า ตั้งใจฟัง สิ้นหน้าประหม่ามาก

“ฉันต้องการให้นาย...แต่งงานกับฉันเดี๋ยวนี้ ทันที!”

² ศิลปินคุณภาพอันดับต้นๆ ของจีนในยุคปัจจุบัน เกิดที่เมืองเสิ่นหยาง มณฑลเหลียวหนิง มีเชื้อสายแมนจู

³ แปลว่า ฉันทันนี้

รักนี้ต้องเป็นเธอ

พรวด...เจิ้งเฉียนเกือบสล้ำก้าน...ให้ตายสิ นี่มันชื่อเรียกร่องอะไรกัน มีการบังคับคนแบบนี้ด้วยเหรอ

เจิ้งเฉียนรู้นิสัยของแฟนสาวดีประจักษ์จกนิ้วบนฝ่ามือ เธอเป็น “ผู้หญิงแมนๆ” ประเภทที่กล้าพูดกล้าทำ ตรงไปตรงมา กล้าได้กล้าเสีย และยังไม่อึ้งขังขอบ ไม่งั้นยังจะมีผู้หญิงคนไหนที่เป็นฝ่ายขอแต่งงานก่อน และยังเอาแต่บ่นตั้งแต่เช้าจรดเย็นว่าต้องการให้ผู้ชายแต่งงานกับเธออีก

เมื่อได้ยินคำพูดประโยคนี้ เจิ้งเฉียนก็ยิ้มเจื่อน กล่าวอ่อนหวานราวกับขอภัยว่า “คุณหนูใหญ่ผู้ป่าเถื่อนของผม ผม...เงิน⁴คงทำไม่ได้!”

ปลายสายแค้นเสียงเย็นว่า “ที่รักจ๋า ฉันรู้อยู่แล้วว่านายจะต้องทำไม่ได้! เอาเถอะ เป็นกุเหนียงจะไม่บังคับนาย เห็นแก่ที่นายรับใช้มาสามปี คินนี่มาที่นั่นะ...อ้อ มาหาฉันที่นั่นหน่อย”

“จะให้ไปหาเธอเหรอ ทำไม่ล่ะ” เจิ้งเฉียนไม่อยากจะคิดถึงเรื่องอย่างนั้น แต่มีดีคำแบบนี้ชายหญิงอยู่ในห้องกันตามลำพัง...

“จู่ๆ จะพูดอีกประโยคเดียว จะมาหรือไม่มา! แต่ฉันขอเตือนนายไว้ก่อนนะ ถ้านายไม่กล้ามา นายคงรู้ถึงผลที่จะตามมาดี เอะๆ!”

“ตุ๊ด...ตุ๊ด...” ตามมาด้วยเสียงสายไม่วางดังผ่านโทรศัพท์ ปลายสายวางสายไปแล้ว

เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่เนี่ย ปกติเจิ้งชินไม่มีทางเรียกเขาไปหากลางดึกอย่างนี้...หรือจะเป็นเรื่องนั้นจริง ๆ เจิ้งเฉียนพิจารณาตัวเอง ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกว่าเป็นไปได้ แต่ตอนนี้...ตอนนี้เขาอาศัยอยู่ในบ้านเช่าในหมู่บ้านที่ต้องจ่ายค่าเช่าเดือนละหกหรือหยวน ธุรกิจเพิ่งอยู่ในช่วงเริ่มต้น เงินเดือนแต่ละเดือนพอแค่ค่าอาหารกับค่าที่พักเท่านั้น อย่างอื่นก็ไม่เหลือแล้ว หากไปอย่างนี้ก็รู้สึกว่าคุณค่าความรับผิดชอบอย่างไม่ต้องสงสัย เมื่อเป็นอย่างนี้ คำว่า “เกาะผู้หญิงกิน” “หนุ่มหน้าขาว⁵” เหล่านี้ก็แค่แปะอยู่บนตัวเขา คิดแล้วก็น่ากลัว

⁴หรือเรา เป็นคำที่สงวนไว้สำหรับจักรพรรดิเรียกตัวเองเท่านั้น

⁵หมายถึง ไก่อ่อน อ่อนต่อโลก

ควรทำยังไงดี

จริงสิ!

เจ็ญเจี้ยนตอบหัว เมื่อเช้านี้ข่งเฮ่าไม่ใช่ขอให้ไปมหาวิทยาลัยเป็นเพื่อน
หรือหรือ ข่งเฮ่าบอกว่าแฟนของเขาต้องย้ายออกจากมหาวิทยาลัยมาอยู่
ข้างนอก ต้องการให้เขาไปช่วยย้ายของ เจ็ญเจี้ยนกับข่งเฮ่าเป็นเพื่อนสนิทกัน
ดังนั้นเขาจึงตอบตกลงทันที ข่งเฮ่านัดเจอตอนสามทุ่ม เพราะเขาเลิกงาน
ตอนสามทุ่ม อีกเดี๋ยวกี้ใกล้จะถึงเวลาแล้ว เจ็ญเจี้ยนงงหน้ามองนาฬิกา
ตอนนี้สองทุ่มสิบนาที เหลืออีกห้าสิบนาที ดังนั้น...หะๆ มีทางออกแล้ว

เจ็ญเจี้ยนโเอแห่งๆ สองที แล้วโทร.กลับไปหาเจ็ญจินอย่างซึ้งซึ้ง

“เออเนี่ย เจ็ญจิน เหมือนฉันจะลืมนบอกเธอไป เมื่อเช้าข่งเฮ่าเรียกให้
ฉันไปมหาวิทยาลัยเพื่อช่วยเขาขนของ ฉันเกือบลืมนะสินะ”

“อ้อ งั้นไม่เป็นไร ฉันให้พวกเขามาด้วยก็ได้” เจ็ญจินกล่าวโดยไม่
แม้แต่จะคิด “พอดีเลย ไม่ได้เจอกันหลายวันแล้ว ทุกคนมารวมตัวกัน
เถอะ”

“เอ๊ะ เธอไม่ใช่เรียกฉัน...”

“ตาบ๊อง! คินนี้เป็นวันครบรอบหนึ่งพันหนึ่งวันที่พวกเรารู้จักกัน! นาย
คิดอะไรอยู่เนี่ย!”

“อ๊ะ! หนึ่งพันหนึ่งวัน...”

ที่แท้ก็ครบรอบหนึ่งพันหนึ่งวันนี้เอง!

เวลาช่างผ่านไปเร็วจริงๆ! พวกเขารู้จักกันมาเกือบสามปีแล้ว เมื่อนึก
ถึงฉากที่เจ็ญจินขอเขาแต่งงานในงานเลี้ยงจบการศึกษาต่อหน้าคนมากมาย
เมื่อนานมานี้ จู่ๆเขาก็รู้สึกว่ามีความสุขมาก หากไม่ใช่เพราะความกดดัน
ในการทำงานและในชีวิต เขาคงไม่ลังเลที่จะแต่งเจ็ญจินเข้าบ้านตามที่เขาเคย
ให้สัญญาไว้อย่างแน่นอน

“ที่รัก รอฉันก่อนนะ”

หลังจากวางสาย เจ็ญเจี้ยนก็มีกำลังใจทำงาน ถ้ามี “ภรรยา” อย่างนี้
สามียังต้องการอะไรอีกล่ะ

ข่งเฮ่า เพื่อนสนิทโทร.มาตรงเวลา พอเจ็ญเจี้ยนรับสาย ข่งเฮ่าก็

รักนี้ต้องเป็นเธอ

ล้อเลียนชื่อของอีกฝ่ายดังปกติ “เจ้เจี้ยน (หาเงิน)⁶ รีบลงมา จันรอนายอยู่ข้างล่างตึกแล้ว”

“นี่นายคงเฮ่า (หมายเลขที่ยังไม่เปิดให้บริการ)⁷ ไหนลองเรียกอีกทีซี” เจ้เจี้ยนตอบกลับอย่างไม่สบอารมณ์

“พี่ใหญ่! นี่เป็นรถตู้ที่คิดเงินตามเวลา! จันเช่ารถดำมานะเพีย! ซ้าหนึ่งนาทีกี่เป็นเงินหลายหยวนแล้ว!”

เจ้เจี้ยนรีบลงมา ทันทีที่เห็นเงาร่างเอ๋อระเหยล่อยชายนั้น เขาก็ยกเท้าขึ้นเตะ โชคดีที่หยุดเท้าห่างจากกันของขงเฮ่าประมาณสิบเซนติเมตร ไม่ได้เตะเข้าจริง ๆ

ขงเฮ่า ฉายาขงเฮ่า หรือรู้จักกันในชื่อชายผู้มึนกลุ้ม หัวทึบตัวมีแต่กลุ้มเนื้อแน่นบึก เป็นคู่ต่อสู้ที่รับมือยาก รูปร่างดีจนไม่ต้องพูดถึง ในมหาวิทยาลัย X ที่มีอัตราส่วนของผู้ชายและผู้หญิงเท่ากันก็ยิ่งถือว่าขงเฮ่าเป็นประเภทที่สามารถเอาชนะบุคลิกภายนอกไปจับผู้หญิงได้ ด้วยลुकผสมสั้นเซอร์ ๆ ที่กำลังเป็นที่นิยมตอนนี้ บวกกับความเท่และมีเสน่ห์จนบางครั้งผู้ชายด้วยกันยังต้องอิจฉา เหตุเพราะหน้าตาดีเกินไปและถูกแซวว่า “เจ้าหนุ่มหน้าหยก” ดังนั้นขงเฮ่ามักบอกว่า “ความหล่อก็เป็นความเหงาอย่างหนึ่ง” ที่ทำให้ผู้หญิงกริธร้องและทำให้ผู้ชายอยากหาเรื่องต่อยตี

ขณะเดียวกันเขาก็เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเจ้เจี้ยนที่ไม่มีใครเทียบได้ สมัยมัธยมต้นทั้งคู่เรียนห้องเดียวกัน ตอนนั้นผลสอบไล่เสียกัน จึงสอบเข้ามัธยมปลายที่เดียวกัน สอบติดมัธยมปลายที่เดียวกันก็แล้วไปเถอะ ทั้งที่ผลสอบของเจ้เจี้ยนตอนนั้นเหนือกว่าขงเฮ่าแท้ ๆ แต่ตอนหลังไม่รู้ว่ามีเจ้าหมอนี่ไปพิตมาจากไหน ผลสอบเดือนสุดท้ายกลับพุ่งพรวด พอสอบเข้ามหาวิทยาลัยก็เลือกมหาวิทยาลัยเดียวกับเจ้เจี้ยนอีก แต่ที่ทำให้เจ้เจี้ยนจนปัญญาที่สุดคือ คิดไม่ถึงว่าทั้งคู่ได้เรียนห้องเดียวกัน

⁶ชื่อเจ้เจี้ยน พ้องเสียงกับคำว่า เจ้เจี้ยนที่แปลว่า หาเงิน

⁷ชื่อขงเฮ่า ออกเสียงคล้ายกับคำว่า คงเฮ่าที่แปลว่า หมายเลขที่ยังไม่เปิดให้บริการ

⁸รถรับจ้างที่ไม่ถูกกฎหมาย

เจ้าหมอนี่อะไรก็ดีไปหมด หน้าตาดี รูปร่างดี แม้จะชอบทำหน้าทะเล้นไม่จริงจังกก็ตาม แต่เพราะอะไรถึงได้ไปเช่ารถดำที่ชอบเล่นตุ๊กติก เคยได้ยินมาก่อนมั้ยล่ะว่าการเช่ารถคิดค่าเช่าเป็นนาที่ นี่ยังเห็นไม่ชัดอีกหรือว่าเป็นการต้มตุ๋นคน

เจิ้งเฉียนอยากผ่าสมองของซ่งเฮ่าออกมาดูจริงๆ อยากดูว่าในนั้นเต็มไปด้วยแป้งเปียกหรือน้ำขุ่นกันแน่...

“เอาเถอะๆ พี่ใหญ่ ฉันผิดไปแล้ว! นายดูซิ ตอนนี้สามทุ่มกว่าแล้ว พวกเราไปมหาวิทยาลัยกันก่อนได้มั้ยวะ”

เจิ้งเฉียนจ้องรถตู้เว็บหนึ่ง พบว่าประตูรถเอียงกระเท่...เอาเถอะ ประตูรถเอียงก็แล้วไปเถอะ ที่นั่งข้างใน...

“ที่นั่งล่ะ”

“รี้อออกไปแล้ว ไม่ใช่ไปย้ายของหรือ จะเอาที่นั่งไปทำไม”

“นาย...ข้างเถอะ นายชนะแล้ว”

รถสายโคลงเคลงตลอดทาง เจิ้งเฉียนที่นั่งข้างคนขับนั่งหัวลั่นหัวคลอน ถึงจะรัดเข็มขัดนิรภัยก็ยังไม่วางใจ จึงจับที่วางแขนไว้แน่น กลัวว่าแล่นไปเรื่อยๆ รถคันนี้จะเหลือแค่สี่ล้อที่กำลังหมุนอยู่เท่านั้น...

2 ไม่ต่อยตีไม่รู้จกกัน (2)

รถสายโคลงเคลง จนอาหารเย็นเกือบพุ่งออกมา ในที่สุดรถตู้บุโรทั่งก็จอดหน้ามหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดของเมือง G

“พี่เจิ้ง พวกเราถึงแล้ว”

ทันทีที่รถหยุด ซ่งเฮ่าที่นั่งตำแหน่งคนขับรีบลงมาเปิดประตูรถให้เจิ้งเฉียน หน้าทะเล้น แต่เวลาที่อยู่ต่อหน้าสาว ๆ มักทำท่าทางเย็นชาแตกต่างกันราวกับเป็นคนละคน ทำให้เจิ้งเฉียนที่โกรธจนแน่นเต็มท้องไม่มีที่ระบาย ทำได้แค่เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าสีลึบห้วงศาด้วยความโศกเศร้า

รักนี้ต้องเป็นเธอ

ไว้ที่ลิ้นที่สุดและทอดถอนใจด้วยความเสียใจ

ทำไมเขาถึงได้คบเพื่อนที่แปลกประหลาดแบบนี้ได้นะ!

เมือง G ตั้งอยู่ทางใต้ของจีน มีทิวทัศน์สวยงาม ทั้งสี่ฤดูดังฤดูใบไม้ผลิ ให้ความรู้สึกว่าเป็นเมืองเจียงหนาน^๑โบราณอย่างแท้จริง

ในฐานะที่เป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงที่สุดของเมือง G ในการจัดอันดับมหาวิทยาลัยครั้งล่าสุด มหาวิทยาลัย X ค่อนข้างมีศักยภาพ ไม่น่าแปลกใจที่เบียดเข้ามาติดอันดับที่สิบของประเทศได้ เป็นอันดับสูงสุดเป็นประวัติการณ์ของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ และโชคดีที่เจิ้งเจียนเข้าเรียนเมื่อ พ.ศ. 2559 และสำเร็จการศึกษาเมื่อ พ.ศ. 2562 สี่ปีที่ผ่านมามหาวิทยาลัยมีการเปลี่ยนแปลงมากมาย ไม่ว่าจะป็นคุณภาพการสอนหรือสิ่งอำนวยความสะดวกที่ดีกว่าเมื่อก่อนมาก

ตอนนี้ปลายเดือนมิถุนายน รุ่นน้องทั้งชายและหญิงปีหนึ่งถึงปีสาม กำลังอดตาหลับขับตานอน คร่ำเคร่งอ่านหนังสือเพื่อเตรียมสอบปลายภาค หลังจากรุ่นพี่สี่คนเข้าร่วมพิธีจบการศึกษาแล้ว ก็ทยอยกันก้าวเข้าสู่สังคมเพื่อต้อนรับชีวิตสวยงามที่กำลังจะมาถึง

เหยาเจียเหรินน่าจะเป็นหนึ่งในกลุ่มคนสุดท้ายที่ออกจากรั้วมหาวิทยาลัย สำหรับนักศึกษาที่ไม่ได้เรียนต่อปริญญาโท การออกจากมหาวิทยาลัยและก้าวเข้าสู่สังคมก่อนเห็นได้ชัดว่าเป็นทางเลือกที่ดีกว่า

ซ่งเฮ่าลูบผมมันขลับให้เป็นระเบียบด้วยท่าทางที่คิดว่าเท่มาก ความจริงนอกจากความเท่แล้ว ยังมีท่าทางการสะบัดผมที่เจิ้งเจียนไม่อาจทนดูต่อไปได้ด้วย เมื่อเดินเข้าประตู ลุงยามก็ปรายตามองอย่างเหยียดหยาม เจิ้งเจียนคุ่นชินกับพฤติกรรมของเจ้าหมอนี้มานานแล้ว ถึงยังไงตอนอยู่มหาวิทยาลัย ซ่งเฮ่าก็ได้ฉายาว่า “เจ้าหนุ่มหน้าหยก” แต่ความคุ่นชินนี้ไม่อาจไม่สนใจ เจิ้งเจียนพาดซ่งเฮ่าทีหนึ่ง กล่าวอย่างไม่สบอารมณ์ว่า “เลิกหลงตัวเองได้แล้ว รีบไปหาเหยาเจียเหริน”

^๑ตั้งอยู่บริเวณตอนกลางและตอนล่างของแม่น้ำแยงซีเกียง พื้นที่ส่วนใหญ่ครอบคลุมมณฑลเจียงซู มณฑลเจ้อเจียง มณฑลฮานฮุย และนครเซี่ยงไฮ้ในปัจจุบัน

“ฮ่าๆ ๆ! ไม่รีบๆ ตอนนี้เธอยังตัวหนังสืออยู่เลย”

“นายไม่ได้บอกว่าสามทุ่มหรือ”

“พี่ใหญ่ ที่ฉันบอกว่าสามทุ่มคือเวลาที่พวกเราเลิกงาน” เห็นท่าทางอยากกินคนของเจิ้งเจียนแล้ว เจ้าหนุ่มหน้าหยกที่เป็นเพื่อนร่วมชั้นก็ตัวลั่นระริก รีบกล่าวว่า “นายดูสิ พวกเราออกไปแล้วไม่รู้ทำไมเมื่อไหร่จะได้กลับมาอีก หลังจากนั้นหากคิดถึงก็ทำได้แค่คิดถึงเท่านั้นไม่ใช่หรือ”

น่าเสียดายความเจ็บปวดเสียใจนี้เป็นความเจ็บปวดที่เสแสร้งเกินไป และเป็นความเสียใจที่แยเกินทน เพิ่งพูดจบ คิดไม่ถึงว่าตลอดทางพวกเธอรุ่นน้องผู้หญิงจะผิวปากแซวพวกเขา น่าเสียดายที่ตึกแล้ว ต่อให้หน้าตาดีกว่านี้ก็เห็นหน้าไม่ชัด

“แฉ็กๆ พวกเราไปรอเจียเหรินที่ใต้หอพักหญิงกันเถอะ”

“ได้! ไปกันเถอะ”

การจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยนั้นเทียบได้กับการว่างงาน ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ที่นักศึกษาทุกคนทำลายไม่ได้ เมื่อพูดถึงเรื่องนี้ ช่งเฮ่ากลับมีท่าทางจริงจังอย่างหาได้ยากยิ่ง ขณะเดินก็ถามเจิ้งเจียนว่า “ไหนนายลองว่ามาซิ มหาวิทยาลัยอุตส่าห์ช่วยหาที่ฝึกงานที่ดีออกอย่างนั้นให้นาย ทำไมนายถึงคิดลาออกซะละ”

เรื่องลาออกนี้ดูเหมือนว่าตอนนั้นเขาจะใจร้อนไปหน่อย ไม่ได้คำนึงถึงผลที่จะตามมา แต่ตอนนี้เมื่อลองคิดดู หากมีโอกาสอีกครั้ง เจิ้งเจียนก็คิดว่าเขาก็ยังเลือกทำเหมือนเดิม

เมื่อเห็นเจิ้งเจียนนิ่งเงียบไม่พูดจา ช่งเฮ่าก็ส่ายหัวอย่างเบื่อหน่าย “ฉันจะบอกนายให้ว่าจดหมายลาออกของนายฉบับนั้นแพร่ไปทั่วมหาวิทยาลัย X แล้ว”

เจิ้งเจียนตะลึง “ใครเป็นคนปล่อยข่าว”

“จำเป็นต้องมีคนปล่อยข่าวด้วยหรือ” ช่งเฮ่ากล่าวอย่างดูแคลน “พี่ใหญ่ อักษรจีนไม่กี่ตัวที่ไร้การประติดประต่อในจดหมายลาออกของนายฉบับนั้นแพร่ออกไปแล้ว งานดีออกอย่างนั้น คิดไม่ถึงว่าจะใช้คำว่า ‘อยู่ไม่ได้’ แค่ประโยคเดียวมาอธิบาย นายบอกมาซิว่าจะให้พี่น้องอย่างฉันพูดอะไร

รักนี้ต้องเป็นเธอ

กับนายอีก”

เจิ้งเจียนหัวเราะ กล่าวอย่างไม่อึ้งขงชอบว่า “เรื่องนี้พวกเราอย่าเพิ่งพูดถึงเลย พูดเรื่องนายกันเถอะ สนใจจะร่วมก่อตั้งกิจการด้วยกันกับฉันมั๊ย”

ขงเฮ่าโบกมือ “เหอะ ฉันไม่คิดจะลาออกหรอก ไม่ง่ายเลยกว่าจะหางานได้”

“ไม่มีปัญหา”

“นี่เรียกว่าดำเนินชีวิตอย่างมั่นใจไฉ่”

ระหว่างที่ทั้งคู่เหน็บแนมกันไปมาก็เดินมาถึงหอพักหญิงที่อยู่ทางตะวันตกของมหาวิทยาลัย X แล้ว

ที่นี่เดิมเป็นสวรรค์ของนักศึกษาชายที่จะตามจีบนักศึกษาหญิง หลังจากหมดคาบเรียนด้วยตัวเองในช่วงเย็นแล้ว จะมีนักศึกษาชายคลั่งรักมากมายมารออยู่ใต้หอพักและเงยหน้ามองขึ้นไปยังชั้นที่นักศึกษาหญิงที่ตัวเองชื่นชอบพักอยู่...หากเป็นพวกชอบอวดภูมิก็จะท่องกลอนสองสามบท หากมีฐานะก็จะยื่นพียงรถเพื่อเสริมความมีหน้ามีตาให้ตัวเอง หากหน้าตาดีก็ยกคิ้วหลิวตา ผิวปากแซว หากตัวเตี้ย ไร้ฐานะ และหน้าตาซีเหร่...ถ้าไม่ทอดถอนใจและมองอยู่ไกล ๆ ก็ต้องเศร้าไปตามระเบียบ

สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่เห็นจนชินตาในมหาวิทยาลัยนานแล้ว ฤดูสำเร็จการศึกษาเป็นฤดูแห่งการเลิกรา และการสำเร็จการศึกษาก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการว่างงาน แม้แต่พวกคู่วรักที่ยืนหยัดมั่นคงมาสี่ปีและช่วยเหลือซึ่งกันและกันในยามตกระกำลำบาก ยังต้องกัดฟันยุติความรักของพวกเขาท่ามกลางการโจมตีอันทรงพลังที่เกิดจาก “การสำเร็จการศึกษา”

ขณะเดียวกันก็ยังมีบางสิ่งที่ขมขื่นเย็บเย็บ นักศึกษาชายบางคนอาจเริ่มแอบรักนักศึกษาหญิงคนหนึ่งในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง แต่กลับไม่กล้าสารภาพรักเพราะกลัวเสียหน้าหรือเพราะสาเหตุอื่น รอจนเดือนพฤษภาคมหรือมิถุนายนก็จะรวบรวมความกล้า สารภาพความในใจที่ซุกซ่อนมานานออกมาในวันจบการศึกษาอย่างกล้าหาญ ตอนนี้องค์เองมักได้รับผลลัพธ์ที่คาดไม่ถึง

เมื่อพูดถึงตรงนี้ เจิ้งซินก็เป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัด

บางที่อาจเป็นผลงานเลี้ยงจบการศึกษานั่นที่ทำให้ที่ขงเฮ่าอิจฉาและ

ขึ้นชมจนถึงวันนี้ ตอนนี้อะเห็นเทียบกลมถูกวางเรียงเป็นรูปหัวใจใต้หอพักหญิงอย่างโรแมนติกจนเกือบทำให้ดวงตาของเขาเปล่งแสงออกมาแล้ว เขาก็ตั้งเจ็ญเขียนที่ใจลอยตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้เอาไว้ แล้วฉีกยิ้มเจ้าเล่ห์ “เจ้าหมอนี่ไม่กลัวคุณป้าที่ดูแลหอจะถือถังดับเพลิงมาดับไฟของเขาเหรอ”

“ดับไฟเหรอ” เจ็ญเขียนได้สติ “ช่างเถอะ พวกเราไปช่วยเขากัน”

“โห เริ่มเห็นใจขึ้นมาแล้วเหรอ” ช่งเฮ่าจึงใจหยอกล้อว่า “นี่ถึงเจ็ญชินคนสวยที่ติด่อนายแล้วงั้นสิ”

“หยุดพูดเหลวไหลได้แล้ว ดูซิว่าพวกเราทำอะไรได้บ้าง” เจ็ญเขียนชี้ไปทางด้านนั้น “ไปดูกัน ดูว่าพวกเรา รู้จักเจ้าหมอนี่มั๊ย”

“เฮ้ นายรู้จักกันเหรอ”

“ทุกคนมีนางในดวงใจ เพื่อผู้หญิงที่ตัวเองชอบถึงทำสิ่งนี้ได้ นายรู้มั๊ยว่าจะต้องทนรับแรงกดดันมากแค่ไหน เขาต้องคิดถึงบทสรุปของการถูกปฏิเสธ และยังต้องเตรียมปรับสภาพจิตใจของตัวเองอย่างรวดเร็ว...”

“ก็ได้ ๆ ๆ นายพูดมาถูกทั้งหมด” ช่งเฮ่ารีบพูดขัดคำอธิบายของเจ็ญเขียนที่เทียบได้กับการสอบวิทยานิพนธ์ว่า “จวยจังหะที่เจ็ญเหรินยังไม่มา พวกเราไปดูกัน ถือเป็นการส่งเสริมคู่วักใหม่ก่อนไปจากมหาวิทยาลัยเก่า! ฉนั้นช่างยิ่งใหญ่เสียนี้กระไร!”

เจ็ญเขียนคุ้นชินกับความหลงตัวเองของเจ้าหมอนี่อยู่แล้ว จึงมีฟังก์ชันที่ป้องกันการรยททางตัวเองของช่งเฮ่าโดยปริยายนานแล้ว พวกเขาเดินตรงไปยังเทียบกลม

“เอ๊ะ คนนี้หน้าตาคุ้น ๆ” ช่งเฮ่าตบไหล่เจ็ญเขียน

“ดูคุ้น ๆ เหมือนจะเป็น...”

รูปร่างอวบอ้วน ท่าทางที่จุดเทียบแต่ละเล่มและมองไปรอบ ๆ ดูลับ ๆ ล่อ ๆ...

เจ็ญเขียนกับช่งเฮ่าสบตากันก่อนเดินเข้าไปดูใกล้ ๆ ทั้งคู่ส่ายหัวอย่างจนปัญญา จากนั้นก็หัวเราะหะ ๆ

เจ้าคนที่สำราพรักนี้ไม่ใช่ใครอื่น เป็นนักศึกษาชั้นห้าแล้วซ้ำเล่า มีชื่อเสียงเลื่องลือในมหาวิทยาลัย X...ม่อเสียวป้า!

รักนี้ต้องเป็นเธอ

ม่อเสี่ยวเป่าคนนี้มีนิสัยซื่อ ๆ สมมงทึบ เข้าเรียนเมื่อ พ.ศ. 2557 ซ้ำชั้นอยู่สองปี เรียกได้ว่าเป็นมือเก่าที่ทำได้ยากนับแต่ก่อตั้งมหาวิทยาลัย X เรื่องเล่าของเขาเป็นตำนานตั้งแต่อาจารย์ไปจนถึงนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ทุกครั้งที่พูดถึงเขาจะต้องใช้เวลาสองหรือสามชั่วโมงขึ้นไป แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้น บางครั้งคนที่พูดก็รู้สึกไม่พอใจ ว่ากันว่าครอบครัวของม่อเสี่ยวเป่า เป็นเจ้าของกิจการอาหารทะเลรายใหญ่ พ่อของเขาทำธุรกิจอาหารทะเล ปัจจุบันนี้ธุรกิจได้ขยายจากการขายส่งตามชายฝั่งไปยังธุรกิจร้านอาหาร เรียกได้ว่าเป็นผู้ทรงอิทธิพลในท้องถิ่นของผู้ทรงอิทธิพลในท้องถิ่น น่าเสียดายที่ม่อเสี่ยวเป่ามีนิสัยซื่อ ๆ ตรงไปตรงมาเกินไป ได้ยินว่านอกจากเล่นเกมเก่ง จนทำให้คนมองด้วยความทึ่งได้แล้ว อย่างอื่นก็ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ไม่รู้ว่าคนแบบนี้สอบเข้ามหาวิทยาลัยแห่งนี้ได้อย่างไร

3 ไม่ต่อยตีไม่รู้จักกัน (3)

“เฮ้ เพื่อน กำลังขอแต่งงานอยู่หรือ” ช่งเฮ่าเข้าไปตบไหล่ม่อเสี่ยวเป่า พลางกล่าวทักทายอย่างคุ้นเคย

ม่อเสี่ยวเป่าตกใจสะดุ้งโหยง ยกมือลูบหน้าอก “ฉันนี่ถือว่าเป็นรปภ. แก่คนนั้นซะอีก ทำเอาฉันตกใจหมดเลย!” ไชมันตรงหน้าอกกระเพื่อมไม่หยุด หากตบอีกสองสามที คิดว่าอาจร่วงลงมาได้

“ฮ่า ๆ ๆ! พวกเราเห็นนายกำลังกลัวหัวหด...ไม่สิ เตรียมเทียนไข อย่างจริงจังเพื่อขอแต่งงานซะม๊าย” ช่งเฮ่าโอบไหล่ม่อเสี่ยวเป่าราวกับกำลัง ล่อลวงแม่อ้วนที่ใจร้อนในปีนั้นด้วยท่าทางที่เข้าอกเข้าใจดี

ม่อเสี่ยวเป่าเหมือนแม่อ้วนชื่อ ๆ ที่ไร้เล่ห์เหลี่ยม ถึงจะซื่อ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าโง่ โดยเฉพาะกับนักธุรกิจ ยิ่งกว่านั้นก็ยังเข้าใจถึงการผูกมิตรกับคนอื่น พอได้ยินคำพูดนี้ของช่งเฮ่า ในใจเขาก็คิดออกกว่าควรใช้ประโยชน์จากทรัพยากรตรงหน้ายังไงดี...เป็นปัญหาที่พบบ่อยของนักธุรกิจ

ม่อเสี่ยวเป่ากอลอกตา จ้องช่งเฮ่ากับเจิ้งเจี้ยนอย่างเจ้าเล่ห์ แล้วกล่าวว่า “นายดูซิ...เพื่อน ฉันทำอะไรอยู่ นายก็รู้แล้ว ในเมื่อเข้าใจทุกอย่าง นายช่วยฉันหน่อยได้รีเปลา” นำเสี่ยวตายดวงตาที่เล็กอยู่แล้ว เมื่อทำท่าทางแบบนี้ ก็ถูกไขมันบนหน้าบิ๊บอัด จนทำให้ดวงตางมหายไปบนชั้นไขมัน สัดส่วนอวัยวะทั้งห้าบนใบหน้าก็ไม่สมดุล ยิ่งทำให้ดูขี้เหร่กว่าเดิม

“ไหนว่ามาซิจะให้ช่วยอะไร” เห็นเนื้อแท้ของม่อเสี่ยวเป่าไม่ใช่คนเลว เจิ้งเจี้ยนจึงตัดสินใจช่วย

“นี่...อย่างที่พวกนายรู้กันว่า ช่วงนี้อาคารวัยทองของป่าที่ดูแลหอกำเริบหลายหน ะอะก็ถือนัดดับเพลิงออกมาเดินตรวจตราหลายรอบ ส่วนลูงยามนี่ยิ่งแล้วใหญ่ มักถือไฟฉายเดินตรวจตราในสวนหย่อม พอเห็นสิ่งๆ เหมือนที่ฉันทำอยู่ ก็เข้าจับกุมในข้อหาก่อความสงบและทำลายความปลอดภัยของสาธารณะ...”

“นั่นเป็นเพราะนายวิ่งไม่เร็วมัน” ช่งเฮ่าจ้องร่างของม่อเสี่ยวเป่าอย่างไร้ความปรานี

“แค่นี้เหมือนจะใช้” ม่อเสี่ยวเป่ายิ้มกระดาก “ตั้งนั้นเพื่อความสุขชั่วชีวิตของพี่น้อง พี่ชายทั้งสองจะช่วยน้องชายได้มั๊ย...”

หลังม่อเสี่ยวเป่าทักทายเจิ้งเจี้ยนกับช่งเฮ่าแล้วก็กระซิบข้างหูพวกเขา เพื่อบอกเล่าแผนการ แผนการนี้ช่างซับซ้อน ทั้งสามคนทั้งถามและอธิบายอยู่ถึงสิบนาทีถึงแล้วเสร็จ

ฟังจบ ช่งเฮ่าเหมือนได้เจอคู่ต่อสู้ กลอกตาไปมา จ้องเจ้าหมอนี่ที่ดูซื่อๆ แต่ความจริงกลับเต็มไปด้วยแผนการแยบยลหลายครั้ง อดร้อง “ว้าว” ไม่ได้ จากนั้นก็หัวเราะ “คิดไม่ถึงว่าในมหาวิทยาลัยนี้ยังมีคนเจ้าเล่ห์ยิ่งกว่าฉันอยู่อีก”

“พี่ใหญ่กล่าวเกินไปแล้ว” ม่อเสี่ยวเป่าขยิบตาที่มีแต่สวรรค์และพวกเขา สองคนเท่านั้นที่รู้ ลูบหัวแล้วหัวเราะแหะๆ

ช่งเฮ่ากลับมาทำหน้าที่ “นายอย่ามาเรียกพวกฉันว่าพี่ นายแก่กว่าพวกฉันซะอีก...”

“เอ่อ...นายรู้ได้ยังไง จริงสิ ฉันชื่อม่อเสี่ยวเป่า ม่อที่แปลว่าไร้วาจา

รักนี้ต้องเป็นเธอ

เสียวเป่าที่แปลว่าสมบัติ”

“ม่อเสียวเป่า พี่ต้าเป่า ชื่อเสียงของนายในมหาวิทยาลัย X มีใครบ้าง
ไม่รู้ และมีใครบ้างที่ไม่รู้จักนาย”

ล้อเล่นก็คือล้อเล่น การช่วยคนก็แค่ยื่นมือออกไปเท่านั้น เจิ้งเจียน
เตือนว่า “พี่เป่า อีกเดี๋ยวพวกเรายังมีเรื่องต้องทำ ช่วยนายได้แค่นี้ก็แค่นี้
ละกัน”

ม่อเสียวเป่ารีบโอบมืออวอวนทั้งสองข้าง “ไม่เป็นไรๆ คิดว่าอีกเดี๋ยว
เธอคงมาแล้ว ถึงตอนนั้นหากยังไม่มา พวกนายก็ไปทำธุระของพวกนาย
เถอะ น่อง...เดี๋ยวพี่จัดการเอง”

“งั้นก็ดี”

ทั้งสามคนหรือกันเสร็จแล้วก็แยกย้ายกันไปทำหน้าที่ของตัวเอง
ม่อเสียวเป่ารับผิดชอบขอแต่งงาน

เจิ้งเจียนช่วยถือดอกไม้และนั่งยองๆ อยู่ในพุ่มไม้เพื่อรอการมาของ
เทพธิดาที่เป็นหญิงในดวงใจของม่อเสียวเป่า ส่วนซ่งเย่าที่รับเงินห้าร้อยหยวน
จากม่อเสียวเป่าไปซื้อของบุหรี่ยี่ห้ออวิ้นเยียนอย่างดีกับ...อาหารสุนัขที่ป่า
ที่ดูแลหอยชั้นชอบที่สุดที่ซูเปอร์มาร์เก็ตใต้หอ

บุหรี่ยี่ห้อไม่ต้องไปพูดถึง แน่แน่นอนว่าต้องใช้เพื่อติดสินบนลุงยาม ส่วน
อาหารสุนัขมีค่าพอให้เอ่ยถึง เพราะมักมีสุนัขจรจัดป้วนเปื้อนในมหาวิทยาลัย
บ่อยๆ นักศึกษาหญิงบางคนกับป่าที่ดูแลหอยก็ส่งสาร ดังนั้นการดูแลสุนัข
จรจัดจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของงานของป่าที่ดูแลหอย แน่แน่นอนว่าเป็นงาน
อาสาสมัคร...เพราะมหาวิทยาลัยไม่รับเลี้ยงสุนัขจรจัด ค่าใช้จ่ายในการเลี้ยง
สุนัขทั้งหมดจึงขึ้นอยู่กับการสมทบเงินของพวกป่าที่ดูแลหอย หรือไม่ก็พวก
นักศึกษา

ม่อเสียวเป่าวางแผนไว้แล้วว่าวันนี้เขาหนีออกจากมหาวิทยาลัยแต่เข้า
เพื่อไปรับสุนัขที่มีสีต่างกันสิบกว่าตัวมาที่มหาวิทยาลัย ไม่ต้องสงสัยเลยว่า
พวกป่าที่ดูแลหอยจะเห็นสุนัขเหล่านี้เข้าอย่างประจวบเหมาะ พวกสุนัขไล่ตาม
ไอ้อ้วนมาอย่างมีนงง ป่าที่ดูแลหอยที่หวังดีก็รับเลี้ยงพวกมันอย่างมีนงง
ระหว่างรอให้เจ้าของของพวกมันมารับ หรือไม่ก็หากคนมารับพวกมันไปเลี้ยง

เมื่อคืนที่ข่งเฮ่าบอกว่าม่อเสี่ยวเป่าเจ้าเล่ห์หมายถึงเรื่องนี้นั่นเอง เขาเอาเงินห้าร้อยหยวนไปซื้ออาหารสุนัขหนึ่งร้อยห้าสิบหยวน บวกกับบุหรี่ยี่สิบกว่าหยวน ที่เหลือก็เก็บเข้ากระเป่า ข่งเฮ่าลูบกระเป่าที่ตุงแล้วยิ้มเจ้าเล่ห์ “เด็กน้อย เทียบความเจ้าเล่ห์กับฉันแล้ว นายยังอ่อนหัดนัก!”

ข่งเฮ่าถือบุหรี่ปั่นตามหาลุยยามไปทั่ว เป็นอย่างที่มีม่อเสี่ยวเป่าพูดไว้จริงๆ พวกลุยยามกำลังถือไฟฉายเดินไปมาในสวนหย่อม ทุกที่ที่ไปจะทำให้คูรักหนุ่มสาวตกใจ ปิดปากกริตร้อง และวิ่งจากไปอย่างบ้าคลั่ง ลุยยามจะยกไฟฉายช่วยส่องทางให้คูรักที่กำลังวิ่งหนีท่าทางมีเมตตา ด้วยกลัวว่าพวกเขาจะหกล้ม “จูงมือกันไปจูงกันที่สนามฟุตบอลคือออกจะตาย ไม่เห็นต้องทำกันในที่มืดๆ แบบนี้เลย ถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้นมาใครจะรับผิดชอบ”

ข่งเฮ่ากำลังจะอ้าปากพูด จู่ๆ ก็ได้ยินลุยยามบนพุ่มพ่าไม่หยุด ทำให้เขานึกถึงตัวเขาเองกับเหยาเจียเหรินขึ้นมาทันใด เหมือนว่าถูกไล่ออกจากที่นั่นเหมือนกัน... แค่นี้ก็ บอกตามตรง สาเหตุที่นั่นเด็ดที่นั่น เป็นเพราะเหยาเจียเหรินอยากออกนอกเขตอย่างเงียบสงบ ไม่มีปัจจัยอื่นเกี่ยวข้อง

...

อีกด้านหนึ่ง เจิ้งเจี้ยนถือดอกกุหลาบช่อหนึ่งขณะพยายามซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้เล็กๆ ที่อยู่ใกล้ๆ ตามคำสั่งของม่อเสี่ยวเป่า การทำแบบนี้ก็เพื่อทำให้เทพธิดาประหลาดใจ

ฤดูร้อนของทางภาคใต้ยุ่งชุมมาก พอซ่อนตัวในพุ่มไม้ คาร์บอนไดออกไซด์ที่หายใจออกมาไม่กระจายไปไหน เห็นได้ชัดว่าเจิ้งเจี้ยนกลายเป็นอาหารยุงไม่ถึงสิบนาทีเขาก็รู้สึกว่ามีมือ เท้า ไบหน้า คอของตัวเองถูกยุงที่หน้ารังเกียจกัด ในฐานะที่เคยเป็นประธานสถานักศึกษา ไหนเลยจะเคยได้รับความลำบากแบบนี้ ในใจเจิ้งเจี้ยนลอบก่นตำม่อเสี่ยวเป่า มีแต่นายคนเดียวที่ยืนชมดอกไม้ ชมจันทร์ และมองรุ่นน้องหญิงอยู่ด้านนอกเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ปลอ่ยให้ฉันมานั่งคุดคู้ในพุ่มไม้ที่ทั้งร้อนทั้งถูกยุงกัดทั้งหน้าเบือ ตกลงใครกันแน่ที่กำลังจิบสาวอยู่

พอมองนาฬิกา ตอนนี้อยู่สามพุ่มสี่สิบนาทีแล้ว เหยาเจียเหรินน่าจะมาถึงแล้ว ข่งเฮ่าเพิ่งบอกเขาว่าเหยาเจียเหรินเลิกงานสามพุ่มครึ่ง จากโรงเรียน

กวาดวิชาที่อยู่นอกมหาวิทยาลัยเดินมาที่นี่ประมาณยี่สิบนาที

“เจ้าหมอนี่สะเพร่าเหมือนกัน ทำไม่ถึงไม่ตรงไปรับเธอที่ทำงานของเธอเลยวะ หากเป็นอะไรขึ้นมาจะทำยังไง” จู้ๆ เหมือนนี่กะไรขึ้นมาได้ เจ็้งเฉียนสายหัว

การรอคอยนับเป็นการเคี้ยวรำคนได้ดีที่สุด ถ้าผ่านไปอีกสิบนาที คนที่ม่อเสี่ยวเป่าจะขอแต่งงานยังไม่ปรากฏตัวอีกละก็ เจ็้งเฉียนก็ได้แต่บอกม่อเสี่ยวเป่าว่าคงช่วยอะไรไม่ได้แล้ว ทันไदनั่นเองมือถือก็สั้น เป็นข้อความที่ส่งมาจากเจ็้งซิน ยังคงมีน้ำเสียงเพดัจการและซุกซนเหมือนเคย “เฮ้ Boy...ถึงเทรอยัง เป็นกุเหนียงทนรอพบนายไม่ไหวแล้วนะ ฉันจะนับถึงสาม หากยังไม่มา ฉันจะโกรธแล้ว สาม...สอง...” ตอนท้ายไม่มี “หนึ่ง” แต่เป็นอีโมติคอนหน้ารังเกียจกับโกรธ

เจ็้งเฉียนยิ้มอย่างเข้าใจ ทันไदनั่นในใจรู้สึกอบอุ่น ก่อนเงยหน้าขึ้นมองไอ้อ้วนพลางทอดถอนใจ ยังไงแพนก็ดีกว่า! เขาขยับนิ้วพิมพ์ตอบกลับไปว่า “พวกเรากำลังรอเหยาเจี๋ยเทรินอยู่ ถ้าเธอมาแล้วค่อยไปหา รอฉันก่อนนะที่รัก”

หลังจากเก็บมือถือแล้วก็ยังนึกถึงความรู้สึกหวานชื่นและความสุขใจ เงยหน้าขึ้นมอง เขาก็เห็นร่างคุ่นๆ ปรากฏอยู่ไกลๆ...เหยาเจี๋ยเทริน

ไม่มีทางผิดแน่ เหยาเจี๋ยเทรินเหมือนเจ็้งซิน มีนิสัยเปิดเผย แต่มักพูดกันว่าเหยาเจี๋ยเทรินแต่งตัวเป็นผู้ใหญ่กว่า ตามคำพูดของช่งเฮ่าคือ เข็กซี้กว่า ทั้งสองคนมีใบหน้าเหมือนนางฟ้า รูปร่างเหมือนปีศาจ ทั้งนิสัยและรูปร่างหน้าตาดีเยี่ยม เมื่อเดินเคียงกันในมหาวิทยาลัยมักดึงดูดสายตาของผู้ชายและมีคนเดินตามนับไม่ถ้วน มีข้อความและโทรศัพท์ส่งมากวนใจไม่หยุดหย่อน แถมยังส่งดอกไม้กับของขวัญมาให้ ทำให้พวกเธอต้องคอยรับจนมือไม่อ่อน แต่ก็น่าแปลกที่สาวสวยคู่นี้กลับไม่สนใจความตั้งใจดีและความรู้สึกดีๆ ของพวกที่แอบส่งสายตาให้แม่แต่น้อย กลับเลือกเจ็้งเฉียนกับช่งเฮ่าที่เป็นเพื่อนสนิทกัน เจ็้งซินเลือกเจ็้งเฉียนยังพอเข้าใจได้ แม้มภายนอกเขาจะไม่เป็นที่นิยมเหมือนช่งเฮ่า แต่ก็เหนือกว่าตรงที่สุภาพเรียบร้อย ท่าทางคงแก่เรียน ขณะที่เหยาเจี๋ยเทรินเลือกช่งเฮ่า ทำให้คนได้แต่ท้อถอนใจด้วย

ความเสียหาย ทำให้ตอนนั้นพ่อแม่ถึงไม่ทำให้พวกเขาเกิดมาหน้าตาดีนะ

เจิ้งเฉียนวางช่อดอกกุหลาบลง เตรียมลุกขึ้นจากพุ่มไม้ ทว่าสายตาสลับไปเห็นไอ้อ้วนส่งสัญญาณมือมาให้ สัญญาณมือนี้ไม่ใช่ทำให้ส่งช่อดอกไม้ให้เขาหรือ

เจิ้งเฉียนตะลึงงัน ม่อเสี่ยวเป่าหันมองพลางกล่าวอย่างร้อนใจว่า “พี่ใหญ่ รีบเอาช่อดอกไม้มาให้ฉันได้แล้ว เทพธิดาของฉันมาแล้ว!”

ฮะ อะไรนะ

...เทพธิดาของนายหรือ!

4 ไม่ต๋อยตีไม่รู้จักกัน (4)

จากนี้ทำให้เจิ้งเฉียนชะงักเล็กน้อย... ช่งเฮ่ามารับเหยาเจียเหรินที่มหาวิทยาลัย บังเอิญเจอม่อเสี่ยวเป่ากำลังจะขอแต่งงาน ตนกับช่งเฮ่ายินดีช่วยเขาคิดหาวิธีขอแต่งงาน คิดไม่ถึงว่าเป้าหมายในการขอแต่งงานกลับเป็นเหยาเจียเหริน!

นี่มันอะไรกัน!

เจิ้งเฉียนโยนช่อดอกกุหลาบลงในพุ่มไม้แล้วรีบออกมาอย่างรวดเร็ว รวากับสายฟ้าแลบ ยืนขวางอยู่ข้างหน้าม่อเสี่ยวเป่า ในใจคิดอย่างร้อนใจว่าจะให้ช่งเฮ่าเห็นไม่ได้เด็ดขาด

ม่อเสี่ยวเป่าตกใจ ดึงเสื้อของเจิ้งเฉียน ร้องโวยวายว่า “พี่ใหญ่ พวกเราไม่ได้วางแผนไว้แบบนี้! นายกระโดดออกมาทำไม แล้วช่อดอกกุหลาบของฉันล่ะ”

“พี่ต้าเป่า นายบอกฉันว่านายรู้จักเหยาเจียเหรินนานแค่ไหนแล้ว”

“เอ๊ะ ทำไฉนนายถึงรู้จักเหยาเจียเหริน... เดือนหนึ่งได้แล้วมั้ง เกิดอะไรขึ้นหรือ” ม่อเสี่ยวเป่างอนิ้วบ่นอย่างงุนงง

“งั้นนายกับเธอ... มีความสัมพันธ์กันยังไง” เจิ้งเฉียนกังวลที่สุดว่าจะ

เกิดเหตุการณ์รักสามเส้า ช่งเฮ่าที่เป็นเพื่อนสนิทกลับยังมีขง ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ดังนั้นเขาจึงชักใช้ด้วยน้ำเสียงบีบบังคับ

ม่อเสี่ยวเป่ายิ่งแปลกใจ “นี่เพื่อน นายบอกฉันหน่อยว่าที่แท้แล้วเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ ฉันตามจับคนที่ชอบ ทำไมนายต้องแตกตื่นแบบนี้ด้วย”

เจิ้งเจียนเห็นเขาไม่ตอบก็เป็นฝ่ายบอกว่า “เธอเป็นแฟนของเพื่อนสนิทฉันนะสิ”

“อ้อ!” ม่อเสี่ยวเป่าอ้าปากหวอ ก่อนกล่าวอย่างไม่ยี่หระว่า “ไม่ถูกสิมันเป็นสิทธิ์ของทุกคนที่จะไปขอว่าหาความสุข แม้เธอจะเป็นแฟนของเพื่อนสนิทนาย อีกอย่าง ก็ไม่ได้มีป้ายติดอยู่บนตัวเธอไม่ใช่หรือไง”

พูดได้ดี อย่างน้อยก็แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างม่อเสี่ยวเป่ากับเหยาเจียเหรินยังอยู่ในระดับเพื่อนร่วมชั้นเรียนธรรมดา ก้อนหินที่อยู่ในใจของเจิ้งเจียนตกลงมา

ระหว่างพูด เหยาเจียเหรินก็เดินมาทางนี้แล้ว เป็นผู้หญิงที่สวยจริงๆ ผมยาวประปรายหักลอนเป็นคลื่น สวมชุดเดรสสวยๆ รูปร่างอรชรอ่อนแอ้นเผยให้เห็นความอวบอิม ส่วนโค้งส่วนเว้า ขณะเดียวกันก็เต็มไปด้วยกลิ่นอายของฤดูใบไม้ผลิ ทำให้คนรู้สึกสดชื่น เหยาเจียเหรินโบกมือทักทายเจิ้งเจียน “เจิ้งเจียน โทษทีนะที่มาช้า” เสียงของเธออ่อนหวานมาก ทำให้ม่อเสี่ยวเป่าจ้องตาค้างคล้ายวิญญานหลุดออกจากร่าง

เจิ้งเจียนหัวเราะ “ไม่เป็นไรๆ ฉันกับช่งเฮ่ามารับเธอด้วยกัน”

เสียงที่เต็มไปด้วยความรู้สึกซึ่ง ทว่าไม่ว่าฟังยังไงกลับขาดความกลมกลืนดังขึ้น “เจียเหริน เพื่อนร่วมชั้นที่รัก ไมสิ...เทพธิดา ดอกไม้ข้อนี้แสดงถึงความคิดถึงและความรักของผมที่มีต่อคุณ หากคุณรู้สึกว่าคุณสองคนนั่งลงพูดคุยกันดี ๆ ได้ ก็รับไว้เถอะครับ!”

แม่งเอ๊ย! ในใจของเจิ้งเจียนราวกับมีอัลปาก้า¹⁰ นับหมื่นตัววิ่งผ่านหน้าไปและเหยียบย่ำหัวใจอย่างสบายอกสบายใจ

เจ้าหมอนี่สมองพิการหรือไง ตบบอกอย่างชัดเจนแล้วว่านี่คือแฟนของ

¹⁰ เป็นการเล่นคำ คำว่าอัลปาก้า พ้องเสียงกับคำตำ เย็ดแม่ง

ซ่งเฮ่า เขายังก่อบัญหาเพิ่มอีก

และที่ทำให้คนจนปัญญาที่สุดคือ ม่อเสี่ยวเป่าคุกเข่าลงข้างหนึ่ง มือถือช่อดอกกุหลาบ แสดงท่าทางว่ากำลังขอแต่งงาน แถมเทียนไซที่อยู่รอบ ๆ และเสียงอะอะโวยวายที่ดังขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ยิ่งทำให้เหมือนการขอแต่งงานเข้าไปใหญ่ เจิ้งเจียนที่ยืนอยู่ตรงกลางเก้ ๆ กัง ๆ ตัดสินใจไม่ถูกว่าจะทำยังไงดี

ตอนแรกเหยาเจียเหรินงูแง แต่เธอเคยเจอสถานการณ์แบบนี้มาไม่น้อย ทันใดนั้นก็ยิ้มหวาน “ขอโทษค่ะ ฉันมีแฟนแล้ว” ไม่รอให้ม่อเสี่ยวเป่าพูดก็หันไปมองเจิ้งเจียนราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น “ซ่งเฮ่าละ เขาหายไปไหนแล้ว”

แต่ก็...เจิ้งเจียนคิดแล้วคิดอีก ตัดสินใจพูดสั้น ๆ แต่ในความเป็นจริงมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่ควรพูด บางทีมีบางคนบอกว่าโครงเรื่องของละครกับนิยายเหล่านั้นน่าเกินไป ไม่มีทางเกิดขึ้นในชีวิตจริง แต่บางเวลาเรื่องเหล่านี้กลับเกิดขึ้นจริง...

ฝูงชนโห่ร้อง เทียนกลมขาววางเรียงเป็นรูปหัวใจ ดอกกุหลาบสีแดงเข้มเหมือนไวน์แดงช่อใหญ่ แถมยังมีไข่มุกก้อนหนึ่งถือช่อดอกกุหลาบ คิดจะทำให้เทพธิดาประทับใจ ให้ความรู้สึกอบอุ่น โรแมนติก และหวานล้ำ

เฮ้ มองม่อออกเลยว่าเจ้าหมอนี้เป็นคนไม่เลว! ซ่งเฮ่าที่โอบไหล่ ลุงยามและพูดถึงวีรกรรมปีนั้นมองสถานการณ์ทางด้านนี้จากที่ไกล ๆ เขารีบยับหูหรือหนึ่งในเมื่อให้พาลายยิ้มตาหยี หลังลุงยามต่อสู้กับความรู้สึกในใจแล้วเสร็จก็ผินใจรับไว้ ก่อนเบือนหน้าหนีทำเป็นมองไม่เห็น

เอ๊ะ...ไม่ถูกสิ! ทำไมเจิ้งเจียน (หาเงิน) ถึงไปยืนขวางคนอื่นอย่างนั้นล่ะ เหมือนที่กำลังบ่นอะไรอยู่ ซ่งเฮ่ายิ่งดูยิ่งรู้สึกว่าไม่ถูกต้อง ดวงตาทั้งสองข้างที่เรียงเป็นเส้นตรง ทำไม ผู้หญิงคนนั้นถึงได้ดูเหมือนเจียเหรินหนัก... แม่งเอ๊ย!

ไม่ผิดจริงด้วย ลางสังหรณ์กับสายตาดอกซ่งเฮ่าว่าโครงร่างที่ไม่มีทางคืนเคยเสียยิ่งกว่านี้อีกแล้วนั่นคือเหยาเจียเหริน!

นี่มันใช้ได้ที่ไหนกัน!

รักนี้ต้องเป็นเธอ

ไอ้อ้วนสมควรตายขวัญกล้าเทียมฟ้า กล้าชุดเชิงกำแพง¹¹ เรือนของข้า
ไม่ยอมามีชีวิตอีกแล้วใช้มั้ย

ช่งเฮ่าแหบวิ่งร้อยเมตรตรงไปหาคนที่อยู่ข้างหน้าพร้อมกับแม่ไอ้อ้วนहार
ไปตลอดทาง เขาตั้งเหยาเจียเหรินไปด้านหลัง หันมาถลึงตาใส่ม่อเสี่ยวเปา
แล้วกล่าวด้วยท่าทางที่อยากฆ่าคนว่า “นายนี้มันปากหวานกันเปรี้ยวจริง ๆ!”

ม่อเสี่ยวเปารีบลุกขึ้นยืน เนื้อบอบนบหน้ากระพือม “นี่นายสองคน ฉัน
ม่อเสี่ยวเปากำลังไขว่คว้าความสุขในชีวิต เมื่อเย็นได้ไปหาเรื่องอะไรพวกนาย
เหรอ”

เทียบกับความสุขุมของเจิ้งเจียนแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าช่งเฮ่าเป็น
คนอารมณ์ร้อน คิดไม่ถึงว่าเขาจะช่วยคนอื่นจับแฟนของตัวเอง แถมยัง
ช่วยออกหน้าแทนคนอื่นอย่างกระตือรือร้นโดยไม่รู้เรื่องรู้อะไรอีก เดิมก็ไม่
สบอารมณ์อยู่แล้ว พอได้ยินคำพูดของไอ้อ้วน เพลิงโทสะพวยพุ่งขึ้นมาทันใด

“นี่เป็นแฟนของฉัน นาย ทางที่ดีอยู่ให้ห่าง ๆ หน่อย”

“ไม่มีอะไร พวกเราไปกันเถอะ” เหยาเจียเหรินที่อยู่ข้าง ๆ ก็เลยก่อก่อม
เจิ้งเจียนเห็นสถานการณ์ดูจะเลวร้ายลง เขารีบคว้าช่งเฮ่าที่กำลังโกรธ
เอาไว้ “เอละ ๆ คงเฮ่า (หมายเลขที่ยังไม่เปิดให้บริการ) แค่อ้าใจผิดกัน
พูดให้ชัดก็พอแล้ว เย็นนี้ฉันกับเจิงซินนัดเจอกัน ในเมื่อเจียเหรินมาแล้ว
พวกเรารีบไปกันเถอะ เจิงซินคงร้อนใจแยะแล้ว”

เหยาเจียเหรินรู้จักหนักเบา ดึงเสื้อของช่งเฮ่า “เย็นนี้เป็นวันที่เจิงซิน
กับเจิ้งเจียนรู้จักกันมาหนึ่งพันหนึ่งวัน เจิงซินโทรหาฉันแล้ว พวกเราไป
กันเถอะ อย่างก่อเรื่องเลย”

เห็นทั้งคู่ โดยเฉพาะเหยาเจียเหรินพูดอย่างนี้ โทสะในใจของช่งเฮ่า
ก็สงบลง “นายเห็นชัดแล้วนะ นี่แฟนของฉัน!” ก่อนเดินจากไป ช่งเฮ่า
ถลึงตาใส่ม่อเสี่ยวเปาอย่างดุตัน แล้วยกเท้าเตะเทียนไซที่อยู่บนพื้นกระเด็น

ใครจะรู้ว่าม่อเสี่ยวเปาจะไม่พอใจ “นายมีสิทธิ์อะไรถึงไม่ให้ฉันจับแฟน
นาย ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะไขว่คว้าความสุข เข้าใจมั๊ย”

¹¹ หมายถึง แยมของรักของหวงของคนอื่นโดยไม่เลือกวิธีการ

“ฉันว่าสมองนายคงมีปัญหามั้ง” ช่งเฮ่าตอกกลับว่า “ฟังไม่เข้าใจหรือ
ยังไง”

“พ่อของฉันบอกว่าย่าให้ใครมาว่าว่าสมองของฉันมีปัญหา”

“แต่สมองของนายมีปัญหาจริง ๆ นี่!”

“นายลองพูดอีกครั้งซิ”

“ฉันพูดไปแล้ว สมองของนายมีปัญหา แถมยังมีปัญหาอย่างมาก
ด้วย!”

“ฉัน...ฉันจะสู้กับนาย!”

พลั๊ก...

เสียงกำปั้นกระทบเนื้อ จู ๆ ก็รู้สึกเย็นที่จมูกเล็กน้อย ช่งเฮ่ายกมือ
ขึ้นแตะ สัมผัสได้ถึงความร้อนขึ้น เมื่อดูใกล้ ๆ เป็นสีแดงสดเหมือนดอก
กุหลาบที่กระจัดกระจายเกลื่อนพื้น

5 ไม่ต่อยตีไม่รู้จักกัน (5)

หมัดนี้ต่อยได้แรงมาก ไม่เพียงเสียงดัง ช่งเฮ่าที่ได้ชื่อว่ากระดูกเหล็ก
ยังถูกต่อยจนเลือดกำเดาไหลออกจากจมูก

เจิ้งเจียนคิดไม่ถึงว่าจะเกิดเรื่องอย่างนี้ได้ เขารีบวิ่งมาตรงหน้าช่งเฮ่า
ซูลสามนิ้วแกว่งไปมา “นี่นี่นี่”

“สาม...สาม พ่อมิ่งสิ เจิ้งเจียน (หาเงิน) เพื่อนถูกต่อย นายยังมายืน
หัวเราะอยู่อีก”

ช่งเฮ่าเซ็ดเลือดออก ไม่ฟังคำอธิบาย พลั๊กเจิ้งเจียนออกไป แล้วยก
เท้าเตะม่อเสียวเป่า

ม่อเสียวเป่านอกจากแรงเยอะแล้ว หากพูดถึงเรื่องต่อยตีจะเทียบกับ
ช่งเฮ่าที่ชกต่อยตั้งแต่เล็กจนโตได้ยังไง ก่อนหน้านี้อาบน้ำต่อยอย่างราบรื่น
หนึ่งหมัด แต่ต่อมาโดนช่งเฮ่าเตะสวนกลับมาแล้วจะหลบทันได้อย่างไร

รักนี่ต้องเป็นเธอ

พลั๊ก...

ยังคงเป็นเสียงเดียวกัน เพียงแต่คราวนี้ดังกว่า เหมือนว่าความ
ยึดหยุ่นของเนื้อดีกว่า ช่งเส้ากวาดเท้าออกไป ม่อเสี่ยวเป่าไม่ล้ม แต่ช่งเส้า
กลับเป็นฝ่ายถูกตีตกกลับจนตัวส่ายโงนแงน

เย่ยมมาก!

เตะครั้งแรกไม่ได้ผล ลองเตะอีกครั้ง!

คราวนี้เปลี่ยนจากการเตะก้านคอเป็นการเตะท้องของม่อเสี่ยวเป่าแทน
แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น พลະกำลังดีด้วยกันทั้งคู่

พลั๊ก!

ร่างกายที่อวบอ้วนถูกเตะด้วยหลังเท้า แวบแรกก็เห็นให้ความรู้สึกว่า
กำลังถ่างหนังกำลังภายใน ได้มาเห็นการต่อสู้ที่ยืดเยื้อแบบนี้ในมหา
วิทยาลัย บอกตามตรงว่าเป็นเรื่องที่ทำได้ยากยิ่ง หญิงสาวบางคนเกาะขอบ
หน้าต่างเริ่มส่งเสียงเชียร์ ป้าที่ดูแลหอหลายคนยื่นหน้าออกมา เมื่อเห็น
หนุ่มหล่อที่มีน้ำใจเอาอาหารสุนัขมาให้กำลังมีเรื่องชกต่อยกันก็รีบวิ่งเข้ามา
หยิบไม้กวาดพาดหัวกับใบหน้าของไอ้อ้วน ถึงจะลงมือพาด แต่ก็แค่ขู่ขวัญ
เท่านั้น ไม่ได้ออกแรงจริงๆ

ในเมื่อเป็นอย่างนี้ ม่อเสี่ยวเป่าก็ไม่กล้าตอบโต้ ทำได้แค่เอามือกุมหัว
แล้ววิ่งหนี ขณะหลบหลีกก็ตะโกนว่า “ผมต่างหากที่เป็นคนซื้ออาหารหมา
มาให้!”

อู๋ย ยังกล้าโกหกอีก! อย่างนี้ใช้ไม่ได้แล้ว! ป้าที่ดูแลหอเอาไม้กวาด
พาดอีกครั้ง ไอ้อ้วนนี้ทุกสามวันห้าวันมักมาเดินป่วนเบี่ยนใต้หอพักหญิง
เป็นประจำ ทุกครั้งที่มาไม่ได้มาตีเลย นักศึกษาหญิงมักฟ้องพวกเธอถึง
เรื่อง ไอ้อ้วนนี้ทำไว้ แถมไม่มีคำพุดดีแม้แต่ประโยคเดียว

สมควรจะถูกตีจริงๆ!

ตอนนั้นเองลุงยามก็มาถึง ชักถามเสียงดังเป็นภาษาจีนกลางด้วย
สำเนียงท้องถิ่นว่า “ใครเป็นคนก่อเรื่อง”

คนทั้งหมดชี้ไปที่ม่อเสี่ยวเป่าโดยไม่มีข้อยกเว้น เจ้าหมอนี่มีความ
ประพุดติแย่มาก อยู่มหาวิทยาลัยมาหกปีก็ยังไม่รู้เรื่องได้ราว

ลุงยามมองไปรอบๆ คนหนึ่งคือคนที่ซื้อบุหรี่มาให้ แกรมยังมีเลือดกำเดาออกที่จมูก เห็นชัดว่าเป็นผู้เคราะห์ร้าย ส่วนอีกคนรูปร่างอวบอ้วน ร้องไห้ร้องให้แก้มงำทำท่าน่าสงสาร เห็นชัดว่าไม่ใช่คนดีอะไร เมื่อตรงดูก็แยกถูกผิดได้ทันที

“บอกมาว่าเรียนคณะไหน ภาควิชาอะไร อยู่ชั้นปีไหน ห้องไหน ชื่ออะไร”

ม่อเสี้ยวเป่าฮึดฮัด หยิบปริญญาบัตรที่เพิ่งได้รับออกมา “คุณลุง... ผมเรียนจบแล้วครับ!”

หากเกี่ยวข้องกับบัณฑิตจบใหม่ก็เป็นเรื่องที่จัดการได้ยากแล้ว เจ้าหนุ่มที่ชื่อซ่งเฮ่าที่คุยด้วยเมื่อกี้ก็ดูเหมือนจะเป็นบัณฑิตจบใหม่เหมือนกัน ตอนนี้เกิดเรื่องยุ่งยากขึ้นแล้ว

ทันใดนั้นเจิ้งเจียนก็แอบขยิบตาให้ลุงยาม “พวกเราแค่มาขนของอีกเตี้ยวก็กลับแล้วครับ ลุงดู...”

ยังคงเป็นเด็กที่รู้ความ ลุงยามสูบบุหรี่ช้าๆ “กลับไปเถอะๆ ถึงยังงี้ก็เรียนจบกันหมดแล้ว ยังมาก่อปัญหาให้มหาวิทยาลัยอีก”

“ซี!” ซ่งเฮ่าถลึงตาใส่ม่อเสี้ยวเป่า

เดิมม่อเสี้ยวเป่าเป็นคนสมองที่บ นอกจากมีหัวด้านธุรกิจเล็กน้อยแล้ว ดูเหมือนว่าด้านอื่นยังรอพัฒนา ตอนนี่ยังถือด้านกล่าววว่า “ฉันต้องการไขว่คว้าความสุขของฉัน!” ขณะพูดก็หยิบดอกกุหลาบมาขอเหยาเจียเหริน แต่งงานอีกครั้ง ถ้าไม่บรรลุป่าหมายก็จะไม่ยอมเลิกรา

ไฟสงครามที่ยุติไปแล้วปะทุขึ้นมาอีกครั้ง แกรมยังรุนแรงกว่าเดิม ม่อเสี้ยวเป่าใช้ประโยชน์จากร่างกายที่ได้เปรียบของตัวเองสู้กับซ่งเฮ่าอีกครั้ง แน่นอนว่าเจิ้งเจียนที่อยู่ข้างๆ ไม่อาจทนดูเฉยๆ โดยไม่สนใจ แม้ไม่ได้ลงมือตรงๆ แต่ก็ดึงแขนข้างหนึ่งของม่อเสี้ยวเป่าไว้ ชกต่อยตออดึกตื่น มีดคำ ใครจะยังสนว่านายเป็นใคร ม่อเสี้ยวเป่าตีศอก พละกำลังเทียบเท่ารถถัง

เสียงดัง “พลัก” “ไ้อ้ย...” เจิ้งเจียนยกมือกุมจมูก พอเอามือออกเลือดกำเดาก็ไหลลงมา

รักนี้ต้องเป็นเธอ

ต่อยมูกอีกครึ่ง! เจิ้งเฉียนพยายามจับขาของม่อเสี่ยวเป่าแล้วออกแรงดึง ไอ้อ้วนจึงสิ้นลี้มลงไปกองกับพื้นทั้งอย่างนั้น ทั้งคู่ตะลุมบอนอุตุลุดแลกกันคนละหมัด ทว่าไม่ได้โรมรันพันตูกันนาน ม่อเสี่ยวเป่าย่นกายลุกขึ้นนั่ง ส่งเสียงร้องไห้ หลับตาเหวี่ยงหมัดสะเปะสะปะ

พลั๊ก ๆ ๆ!

“ไอ้อัย!”

“ไอ้อัย!”

“ไอ้อัย!”

ไม่รู้ว่ใครบ้างที่ถูกต่อยมูก

เหยาเจียเหรินที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ร้อนใจมาก เห็นลู่ยามถูกตบคาดหนึ่ง...

คงเจ็บน่าดู!

เหยาเจียเหรินหยิบมือถือออกมา กดเบอร์ของเจิงซิน “ฮัลโลล เจิงซินพวกเรา... พวกเรา...” ถึงยังไ้ก็เป็นผู้หญิง เจอเรื่องแบบนี้ย่อมตื่นตระหนกเป็นธรรมดา ทำได้แต่โทรศัพท์ขอความช่วยเหลือ

“เกิดอะไรขึ้น พวกเธอมาถึงกันหรือยัง เจิ้งเฉียนล่ะ ทำไม่ถึงไม่มีคนรับโทรศัพท์”

ติดอ่าไปพักหนึ่ง เหยาเจียเหรินถึงพูดออกมาได้ “พวกเขา กำลังชกต่อยมูกัน เธอรีบมาดูเร็วเข้า!”

“ชกต่อยมูกหรือ ใครต่อยมูกกับใคร”

“ช่งเฮ่ากับเจิ้งเฉียน แล้วก็เจ้าอ้วนคนหนึ่ง เหมือนว่าจะช้อม่อเสี่ยวเป่า รีบมาเร็วเข้า!”

“กล้าต่อยมูกที่สามี่ในอนาคตของเป็นภูเหินยง คงไม่ยอมเห็นดวงอาทิตย์ในวันพรุ่งนี้!”

เจิงซินที่อยู่ไกลถึงอพาร์ตเมนต์เยว่หยาถึงรีบเปลี่ยนชุดกระโปรงสีชมพูที่ตั้งใจสวมเพื่องานครบรอบหนึ่งพันหนึ่งวันออก แล้วสวมชุดกีฬาที่มักใส่ออกกำลังกายเป็นประจำแทน จากนั้นก็มุดมม วิ่งลงจากตึก เปิดประตูรถเข้าเกียร์เหยียบคันเร่ง รถส่งเสียงบรินทีหนึ่ง แล้วหายวับไม่เห็นแม่แต่เงา

ตอนนี้อยู่ที่มุมกว่าแล้ว ก็บอกแล้วไม่ใช่หรือไ้ว่าเป็นวันครบรอบหนึ่งพัน

หนึ่งวัน ในใจเจิ้งซินอยากอัดเจิ้งเจี้ยนสักยกจริงๆ ทำไม่จะต้องไปมีเรื่องชกต่อยกับคนอื่นด้วย ปีนั้นตอนเป็นประธานสภานักศึกษาก็ดูสุขภาพเรียบร้อย มีมารยาท เป็นเรื่องยากที่จะจินตนาการได้ว่าทำทางตอนที่เขชกต่อยเป็นยังไง...ด้านหนึ่งก็ตำหนิ อีกด้านหนึ่งก็รู้สึกที่น่าฆ่า และอีกด้านก็เป็นกังวล ความรู้สึกของเจิ้งซินตอนนี้พูดได้ว่าเป็นส่วนผสมของहारสชาติ เธอบอกไม่ถูกว่ารู้สึกยังไง แต่กังวลเป็นที่สุด

ไม่นานจากนั้นรถก็แล่นมาถึงหน้าประตูมหาวิทยาลัย X ทันทีที่กตแตก ไม่นานก็ยกขึ้น จากนั้นได้ยินเสียงดังพิว หายลับไม่เห็นแม้แต่เงา ทำให้ยามเฝ้าประตูมองตาค้าง

ในฐานะที่เป็นหนึ่งในดาวมหาวิทยาลัย X เมื่อปีนั้น แธมทางบ้านมีฐานะดี ชื่อเสียงของเจิ้งซินอยู่ในอันดับต้นๆ อย่างไม่ต้องสงสัย ดังนั้นเมื่อรถจอด สายตาของคนทั้งหมดแทบจะอยู่ที่เธอ เจิ้งซินเดินผ่านสายตาเหล่านี้ แล้วตรงเข้าไปพุงเจิ้งเจี้ยนที่ก้มลงหอบหายใจ มองตั้งแต่หัวจรดเท้า ชมวดคิดว่า “ใครต่อยนาย”

6 จะอยู่นานแค่ไหนก็ได้

คิ้วเรียวยาว แต่งหน้าอ่อนๆ ดวงตากลมโตเป็นประกายสุกใส จมูกโด่ง ปรกาศชมพู ริมฝีปากบางแดงเช็กซี...เรือนผมดำขลับถูกมัดรวบไว้ด้านหลัง สวมเสื้อรัดรูป รูปร่างที่สวยงามสมบูรณ์แบบและคุ้นเคยนี้ นอกจากเจิ้งซินแล้วยังจะมีใครอีก

เจิ้งเจี้ยนยิ้มเจื่อน รู้ว่าตัวเองเสียหน้า แต่ในใจก็อดดีใจตันใจไม่ได้ เขายิ้มพลงโบกมือไปมา “ไม่เป็นไรๆ เธอดูสิ ไม่ใช่ว่าฉันยังสบายดีหรือหรือ”

เจิ้งซินค่อนข้างปะหลับปะหลือก แสดงความรู้สึกหลากหลาย น้ำเสียงตำหนิเจาะกระดูกกระดูก “นี่ยังบอกว่าไม่เป็นไรอีกหรือ หรือต้องแขนขาด

รักนี้ต้องเป็นเธอ

ขาขาดก่อนถึงจะเรียกว่าเป็นอะไร”

เขาตกใจกับคำพูดของเธอจนลुकตาถลน ตั้งแต่เมื่อไหร่กันที่เพธิดาจึงผู้ยิ่งใหญ่และมีท่าทางเหมือนผู้หญิงแมน ๆ กลับทำท่าทางราวคนน้อยที่พึ่งพึ่งคนอื่น¹³ แบบนี้

“อะแหม่ ๆ ไม่เป็นไร ๆ” เจิ้งเจียนนวดแขน แล้วตะแหันตัวเองเบา ๆ

“ช่งเฮ่าล่ะ”

“เอ่อ... วิ่งหนีไปแล้ว”

“วิ่งหนีไปแล้วเหรอ” ทันใดนั้นน้ำเสียงของคุณหนูใหญ่เจิ้งก็สูงขึ้นสามส่วน “นายถูกคนต้อย เขากลับวิ่งหนีนั่นแหละ”

เจิ้งเจียนรีบอธิบายว่า “ฉันให้เขาหนีไปเองแหละ ไม่ถึงถ้ามหาวิทยาลัยสอบสวนขึ้นมา เจ้าหมอนี่อาจมีปัญหา”

“ดังนั้นพอต่อคนเสรีก็วิ่งหนีหายไปเลยเหรอ”

เจิ้งเจียนพยักหน้า พอนึกถึงหน้าตาวมซ่าของม่อเสี่ยวเป่าก็รู้สึกว่าได้ระบายความโกรธแล้ว

“มองไม่ออกเลยว่านายก็เป็นคนผดุงความยุติธรรมกับเขาด้วย” เจิ้งชินเห็นเป็นอย่างเห็นได้ชัด ทำให้เจิ้งเจียนได้แต่ไอแห้ง ๆ

“เหยาเจียเหรินก็วิ่งหนีไปด้วยงั้นใช้มัย”

“ใช่ ฉันให้พวกเขาไปก่อน”

“แล้วทำไมนายถึงไม่ไปด้วยล่ะ”

“รอให้เธอมารับฉันไง ถ้าฉันไปแล้ว เธอหาฉันไม่เจอ แล้วจะทำยังไงล่ะ”

“ค่อยยังชั่วหน่อย” เจิ้งชินเบะปากพาลงสำรวจเจิ้งเจียนอีกรอบ พบว่าแค่บาดเจ็บภายนอกเท่านั้น ภายใต้อาการบาดเจ็บค่อนข้างสาหัส เขียวบ้าง ม่วงบ้าง ควรรีบทายาให้ไวถึงจะใช้ได้

“จริงด้วย บอกฉันมาว่าที่แท้เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่”

เรื่องแบบนี้ไม่มีอะไรต้องปิดบัง เจิ้งเจียนมองเจิ้งชินที่ตั้งใจทำท่าทาง

¹³ หมายถึง น่ารักและไร้ประสบการณ์

ดูร้าย นอกจากยิ้มแหยแล้ว ก็ได้แต่เล่าต้นสายปลายเหตุตั้งแต่ต้นจนจบออกมา

ฟังจบ เฉิงซินไม่รู้จะพูดยังไงดี เพราะเรื่องนี้ทำให้การนัดรวมตัวกันฟังไม่เป็นท่า ชุดกระโปรงสีชมพูบางๆ ที่สวมเป็นครั้งคราวคงต้องถูกยึดไว้ในถังต่อไป...

ฉิงซินพยายามออกแรงประคองเจิ้งเจี้ยนที่ได้รับบาดเจ็บราวกับดูแลผู้ป่วยขึ้นรถ แล้วหันหน้าไปถามว่า “คุณเจิ้งเจี้ยนคะ ขอเรียนถามว่าตอนนี้พวกเราจะไปไหนกันดีคะ”

“หืม ไม่ใช่ไปที่พักของเธอหรอกเธอ”

ฉิงซินปรายตามองเจิ้งเจี้ยนอย่างดูแคลน “ฉันอยู่คนเดียว นายแน่ใจหรือว่าจะไปนอนบ้านฉัน ถึงยังไงก็กลับบ้านนายไม่ได้ อีกไม่กี่วันพ่อนายก็จะมาหานายไม่ใช่หรือ ถ้าพ่อนายเห็นเข้า จะต้องคว่ำคอเลื้อยตายแล้วซักใช้อย่างละเอียดแน่”

อีกไม่กี่วันพ่อของเจิ้งเจี้ยนจะเดินทางมาหา พ่อเขาเป็นทหารปลดประจำการสิบกว่าปีแล้ว นุคลิกยังองอาจหัวท้าวเหมือนเมื่อปีนั้น เพื่อไม่ให้พ่อเป็นห่วง ไม่ให้เขาเห็นจะดีที่สุด ไม่อย่างนั้นมือใหญ่กวัดแกว่งพลงแผดเสียง...แค่คิดก็ทำให้คนอกสั่นขวัญหายแล้ว

ส่วนทางฉิงซิน เจิ้งเจี้ยนครุ่นคิด “ถ้ายังไม่ได้แต่งงาน ฉันยังไม่อยู่กับเธอน่าจะดีกว่า...”

แววตาของสาวสวยแซ่เจิงหมองหม่น รู่ๆ ก็หัวเราะหือๆ “ที่รักจารู้อยู่แล้วว่านายไม่กล้า”

ไม่กล้าขึ้นหรือ ในกันบึ้งใจของเจิ้งเจี้ยนทอดถอนใจ เขาเคยให้สัญญาว่าจะจัดงานแต่งงานที่ไม่เคยมีมาก่อนให้เธอ ก่อนแต่งงานเขาทำเรื่องที่ไม่เหมาะสมไม่ได้ นี่เป็นหน้าที่ของลูกผู้ชาย ยิ่งไปกว่านั้นเขาไม่ยากให้คนอื่นมาตราหน้าว่าเป็นหนุ่มหน้าขาวที่เกาะผู้หญิงกิน เขาต้องอาศัยมือทั้งสองข้างของตัวเองและใช้หยาดเหงื่อแรงกายเพื่อเริ่มทำธุรกิจของตัวเอง

เมื่อมีอาชีพการงาน ครอบครัวยังจะสมบูรณ์ไม่ใช่หรือ

ในใจเจิ้งเจี้ยนคิดว่าวันที่ฉิงซินสวมชุดเจ้าสาวขอเขาแต่งงานวันนั้น

รักนี้ต้องเป็นเธอ

ที่จริงเขารู้อยู่แล้ว โชคดีที่เขาไม่ใช่หุ่นไม้¹⁴ นับว่ายังมีความรู้สึก จึงรับรักเธอ สำหรับการแต่งงาน...และอื่น ๆ ก็ไม่ใช่ว่าไม่ได้ ถึงยังไงเธอก็เชื่อว่าเจ็ญเจี้ยนสามารถเอาชนะอุปสรรคแล้วก่อตั้งกิจการโดยอาศัยกำลังความสามารถของเขาคนเดียวได้ และท้ายที่สุดก็จะประสบความสำเร็จ

คนสองคนรักกัน สิ่งสำคัญที่สุดคือความไว้วางใจซึ่งกันและกัน トラบโดที่พวกเขาไว้วางใจซึ่งกันและกันก็จะสามารถเห็นรุ่งหลังพายุฝน ไม่ต้องพูดถึงสิ่งที่ทั้งคู่กำลังเผชิญอยู่ตอนนี้ ไม่ถือว่ายากลำบากอะไร อย่างมากก็แค่เจอคลื่นมหาสมุทรแห่งความรักโจมตีบางครั้งบางคราวเท่านั้น

“พวกเราไปโรงแรมกันเถอะ ส่งนายเข้าพักและช่วยนายทายาแล้วฉันค่อยกลับ”

“พักที่โรงแรมเหรอ งั้นฉันต้องอยู่นานแค่ไหนล่ะ”

“หรือคิดถึงร้านค้าออนไลน์ของนาย นายรักษาอาการบาดเจ็บให้หายดีก่อนแล้วค่อยว่ากันเถอะ นายดูหน้าที่บวมซ้ำของนายสิ ไม่ต่างกับหัวหมูสักนิด”

เจ็ญเจี้ยนสายหน้า “ฉันจะบอกว่า...พวกเราที่บ้านเช่า เพื่อไปเสียเงินเช่าโรงแรมอยู่ ไม่ได้มีง ถ้าเป็นแบบนี้ฉันยอมกลับไปแล้วถูกพ่อฉันดุซะยิ่งจะดีกว่า”

เจ็ญเจี้ยนที่ขับรถอยู่มองด้วยสายตาดูแคลนสามร้อยหกสิบองศา “ไปโรงแรมของบ้านฉัน อยากรออยู่นานแค่ไหนก็ได้”

“เอ่อ...งั้นก็เยี่ยม”

รถเล่นผ่านฝูงชนจำนวนมากราวกับกระแสน้ำเชี่ยวกราก ขับผ่านถนนสายรองของเมือง G ผ่านย่านการค้าแออัดริมทะเล ในที่สุดก็มาจอดหน้าประตูโรงแรมที่ชื่อว่า “หลิ่วถู่” เมื่อเห็นป้ายทะเบียนรถ ดวงตาของผู้จัดการแผนกต้อนรับส่วนหน้าของโรงแรมที่เข้าเวรอยู่ก็ทอประกาย รีบวิ่งเหยาะๆ ออกมาต้อนรับเจ็ญเจี้ยนที่เปิดประตูลงจากรถอย่างยิ้มแย้ม

เมื่อตัดโรงแรมที่ได้รับความนิยมอย่างโรงแรมฮั่นถึง โรงแรมหรูเจ็ญ

¹⁴ หมายถึง คนขาดไหวพริบ ไม่รู้จักพลิกแพลงตามสถานการณ์

และโรงแรมอื่นๆ ที่มีสาขากระจายอยู่ทั่วประเทศออกไปแล้ว โรงแรมหลี่ว์ถู ถือเป็นหนึ่งในโรงแรมในเครือที่มีส่วนแบ่งการตลาดเกือบเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ของเมือง G หุ่นทั้งหมดของโรงแรมนี้อยู่ในมือของเจิ้งเจี้ยนเย่ พ่อของเจิ้งซิน

“เปิดห้องพักให้ฉันห้องหนึ่ง ห้องเดี่ยวเตียงใหญ่” เมื่อเผชิญหน้ากับผู้จัดการแผนกต้อนรับส่วนหน้าของโรงแรมที่พ่อบริหารอยู่ แน่ใจว่าน้ำเสียงของเจิ้งซินไม่ได้เป็นมิตรเหมือนตอนที่พูดคุยกับเจิ้งเจี้ยนอีก

“ได้ครับ จะรีบเก็บกวาดทำความสะอาดให้คุณทันทีครับ” ผู้จัดการเหลือบมองเจิ้งเจี้ยนแวบหนึ่งราวกับกำลังคิดอะไรอยู่ ก่อนเชิญทั้งคู่เข้าไปข้างใน เขาล้วงวิทยุสื่อสารออกมาส่งการยาวเหยียด จากนั้นกล่าวกับเจิ้งซินว่า “คุณหนู ห้องเบอร์ 402 ครับ ผมจะให้คนพาคุณขึ้นไปครับ”

“ไม่เป็นไร พวกฉันขึ้นไปเองได้ มีเรื่องอะไรฉันจะเรียกคุณ

“ไปกันเถอะ มีอะไรนำดูกัน”

เจิ้งเจี้ยนมองซ้ายแลขวา เจิ้งซินจึงชิงขึ้นลิฟต์ไปก่อน

“เฮ้...รอฉันด้วย”

ใครจะรู้ว่าผู้จัดการแผนกต้อนรับส่วนหน้าเห็นฉากที่สนิทสนมนี้เข้าพอดี ดวงตาของผู้จัดการหัวเกรียนไหววูบ ทันใดนั้นก็เข้าใจ เขาอ้าปากค้าง มีท่าทางไม่อยากเชื่อ

“นายช่วยดูให้ฉันหน่อย ฉันจะออกไปข้างนอก” ผู้จัดการหัวเกรียนกำชับพนักงานแผนกต้อนรับส่วนหน้าสองสามคำ ก่อนค่อยๆ ย่องออกไปคิดอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็หยิบมือถือออกมาจดหมายเลขหนึ่ง

“ฮัลโหล สวัสดีครับ ผู้จัดการใหญ่ ผมคือผู้จัดการแผนกต้อนรับส่วนหน้าของโรงแรมหลี่ว์ถูที่อยู่่านการค้าติดทะเล ผมชื่อ...”

“มีเรื่องอะไร” เสียงนำเกรงขามดังมาตามปลายสายอีกด้าน

“เอ่อ คือว่า...เมื่อกี้คุณหนูเจิ้งซินเพิ่งเข้ามาเปิดห้อง แล้วพา...พาผู้ชายมาด้วยคนหนึ่งครับ...”